

คำวินิจฉัยของ นายชุมพล ณ สงขลา ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๕/๒๕๕๑

วันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๑

เรื่อง ขอคำวินิจฉัยตีความกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑ วรรคสี่ มาตรา ๒๖๔ ประกอบ
มาตรา ๖

ด้วย นางอุบล บุญญชลธร ได้มอบอำนาจให้ นายเกรียง วิศิษฎ์สรอรรถ ยื่นคำร้องต่อศาล
รัฐธรรมนูญ เพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๒๕๑ วรรคสี่ มาตรา ๒๖๔ ประกอบมาตรา ๖ ของ
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย อ้างว่า นางอุบล บุญญชลธร เคยถูกกล่าวหาว่าร่วมกับพวกใช้ จ้าง
วาน ช่า นายแสงชัย สุนทรวัฒน์ แต่พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องแล้ว ต่อมาพนักงานอัยการ
จังหวัดนนทบุรีได้ฟ้อง นางอุบล บุญญชลธร ต่อศาลจังหวัดนนทบุรี ฐานความผิดร่วมกันใช้ จ้าง วาน
ให้ร่วมกันช่า นายแสงชัย สุนทรวัฒน์ โดยไตร่ตรองไว้ก่อน ตามคดีหมายเลขดำที่ ๘๕๕/๒๕๕๑
ระหว่างพนักงานอัยการจังหวัดนนทบุรี โจทก์ นางอุบล บุญญชลธร จำเลย ระหว่างพิจารณาจำเลย
ขอให้ศาลหมายเรียกพยานเอกสารจากโจทก์ได้แก่ สรุปรายงานหลักฐานพร้อมความเห็นของพนักงาน
สอบสวนและพนักงานอัยการในการสั่งฟ้องคดี นางอุบล บุญญชลธร ที่ถูกกล่าวหาว่าการช่า นายแสงชัย
สุนทรวัฒน์ ทั้งในส่วนที่อัยการสูงสุดสั่งไม่ฟ้องเด็ดขาดไปแล้ว กับส่วนที่รื้อฟื้นสั่งฟ้องใหม่เป็นคดีนี้

โจทก์ยื่นคำคัดค้านว่า พยานเอกสารที่จำเลยขอให้ศาลหมายเรียกนั้นเป็นความลับในราชการ
จนกว่าโจทก์จะสืบพยานเสร็จ จำเลยไม่มีสิทธิขอให้โจทก์ส่งเอกสารดังกล่าวได้ ศาลจังหวัดนนทบุรี
เห็นด้วยกับคำคัดค้านของโจทก์และมีคำสั่งยกคำร้องของจำเลยที่ขอให้โจทก์ส่งพยานเอกสารดังกล่าว
จำเลยโต้แย้งว่าการที่โจทก์ไม่ส่งพยานเอกสารตามหมายเรียกพยานเอกสารของศาลจังหวัดนนทบุรี
ถือว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญ ขอให้ศาลจังหวัดนนทบุรีส่งความเห็นดังกล่าวไปให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา
วินิจฉัย ศาลจังหวัดนนทบุรีมีคำสั่งยกคำร้องจำเลย

พิเคราะห์แล้ว มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามคำร้องของจำเลยประการแรกว่า การที่ศาลจังหวัดนนทบุรี
ไม่ส่งความเห็นของจำเลยให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยชอบหรือไม่ เห็นว่ารัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔
วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือ
คู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติ มาตรา ๖ และยังไม่มีการวินิจฉัยของศาล
รัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่ง

ความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย “คดีนี้จำเลยขอให้ศาล
หมายเรียกพยานเอกสารซึ่งอยู่ในความครอบครองของโจทก์ ศาลได้ออกหมายเรียกให้แล้ว แต่โจทก์
ไม่ยอมส่งพยานเอกสารตามหมายเรียกของศาลจังหวัดนนทบุรีทั้งหมด อ้างว่าเป็นความลับในราชการ
แม้ศาลจะเห็นด้วยกับข้ออ้างของโจทก์ก็ตาม ก็มีใช่เป็นเรื่องที่ศาลจังหวัดนนทบุรีใช้บทบัญญัติแห่ง
กฎหมายบังคับแก่คดีเป็นผลเสียหายแก่จำเลยแต่อย่างใด คงเป็นเรื่องที่โจทก์โต้แย้งกับจำเลยโดยตรง
มิใช่ศาลจังหวัดนนทบุรีโต้แย้งกับจำเลย กรณีจึงไม่ต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง
ที่ศาลจะต้องส่งความเห็นไปให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ดังนั้น ที่ศาลจังหวัดนนทบุรีปฏิเสธ
ไม่ส่งความเห็นของจำเลยไปให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยจึงชอบแล้ว

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า การที่โจทก์ไม่ยอมส่งพยานเอกสารตามคำขอของจำเลยชอบ
หรือไม่ เห็นว่ารัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑ วรรคสี่ บัญญัติว่า “ในคดีอาญาที่พนักงานอัยการมีคำสั่ง
เด็ดขาดไม่ฟ้องแล้ว ผู้เสียหาย ผู้ต้องหา หรือผู้มีส่วนได้เสีย ย่อมมีสิทธิขอทราบสรุปพยานหลักฐาน
พร้อมความเห็นของพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการในการสั่งคดี ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ”
ดังนั้น แม้นางอุบล บุญชูโลธร จะถูกฟ้องเป็นคดีนี้และอยู่ในฐานะจำเลย แต่ในคดีอาญาที่พนักงาน
อัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องไปแล้ว นางอุบล บุญชูโลธร ย่อมอยู่ในฐานะผู้ต้องหาจึงมีสิทธิตาม
บทบัญญัติดังกล่าวที่จะขอทราบสรุปพยานหลักฐานพร้อมความเห็นของพนักงานสอบสวนและพนักงาน
อัยการที่มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องแล้วได้ตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ ส่วนสรุปพยานหลักฐานพร้อม
ความเห็นของพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการในการสั่งฟ้องจำเลยกับในส่วนที่รื้อฟื้นสั่งฟ้องใหม่
เป็นคดีนี้ นางอุบล บุญชูโลธร ในฐานะจำเลยย่อมไม่มีสิทธิที่จะขอทราบได้ เนื่องจากเอกสารเหล่านั้น
รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติไว้ โจทก์จึงชอบที่จะต้องให้จำเลยในฐานะผู้ต้องหาในคดีเดิมทราบเฉพาะสรุป
พยานหลักฐานพร้อมความเห็นของพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการที่มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องแล้ว
ซึ่งเอกสารดังกล่าวสามารถที่จะแยกออกได้ต่างหากจากสำนวนหรือเอกสารอื่นๆ โจทก์จะอ้างความ
คุ้มครองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๕ และพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร
ของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๑๕ (๒) (๔) เพื่อปฏิเสธมิให้จำเลยซึ่งเป็นผู้ต้องหาในคดีเดิม
ทราบหาได้ไม่ เพราะบทบัญญัตินี้ดังกล่าว ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญย่อมใช้บังคับมิได้ตามที่รัฐธรรมนูญ
มาตรา ๖ บัญญัติไว้ การที่จำเลยขอให้โจทก์ส่งเอกสารตามที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑ วรรคสี่
บัญญัติไว้รวมไปกับเอกสารอื่นๆ โดยให้ศาลเป็นผู้เรียกจากโจทก์ พฤติการณ์ดังกล่าวย่อมถือได้ว่า
นางอุบล บุญชูโลธร ในฐานะผู้ต้องหาประสงค์ที่จะขอทราบเอกสารตามที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑
วรรคสี่ บัญญัติไว้แล้ว เมื่อโจทก์ไม่ยอมส่งศาลเพื่อให้จำเลยทราบ จึงถือได้ว่าสิทธิของผู้ต้องหาตาม
รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑ วรรคสี่ มิได้รับความคุ้มครองตามที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้

อาศัยเหตุผลดังได้พิจารณาма จึงวินิจฉัยว่า นางอุบล บุญญชโลธร ในฐานะผู้ต้องหา มีสิทธิขอทราบเฉพาะสรุปพยานหลักฐานพร้อมความเห็นของพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการ ในการสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี นางอุบล บุญญชโลธร ที่ถูกกล่าวหาว่าบงการฆ่า นายแสงชัย สุนทรวัฒน์ จากพนักงานอัยการได้

นายจุมพล ฅ สงขลา
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ